

ΟΙ ΝΕΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. Μ. ΜΑΥΡΙΔΗ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Έπειτα από τσών χρόνων έπραξα, είχαμε τις ήμέρες αυτές την εύτυχια να λάβουμε επί τέλους ένα καλό διήγημα εκ μέρους αναγνώστου μας, του κ. Ν. Μαυρίδη, εκ Κωνσταντινούπολης. Το δημοσίευμα μ' εύχαρίστησε και για γιά ν' αποδέχομαι ότι το «Μπουκέτο» έδωσε και έννοχου κάθε αξιολογική ειδικολογική προσοχή.

Ο φώς στο καντηλίει λιγοθυμούσε. Στο τζάκι δυό μωσοκαμένα κούτσουρα του κάκου προσπαθούσαν να ζεστάνουν την παγωμένη κάμαρα. Ούτε την στάχη του τζακιού δεν κατάφεραν να χλιάνουν.

Ο γέρο-Κωσταντής μόλις είχε εν απορία. Ξαπλώθηκε στο φτωχικό κρεβάτι του, τυλίχτηκε στη μπατανία του και περίμενε να τόνε πάρη.

Έξω ή νύχτα δόλοσση. Το χωριωδά σαβανωμένο με τ χιόνια. Κ' όλα παγωμένα, και τ σαπάκια του κ' οι δρόμοι κ' ο άγέρας. Παγωμένο και τ φεγγάρι, που δλοστρογγύλο και άχρω φώτιζε τις κατασπες στέγες.

Καθόλου δν φουσίσε. Κ' αν δέν ήταν τα δέντρα καταγωμα, θάλεγε πως δν ζωνιότανε φύλλο. Γ' αυτό και τ κρού άρατο έμτανε απ' τς χαραμάδες της καλύδας.

Του κάκου τόν περίμενε ο γέρο-Κωσταντής κενε τ βράδι, ο υπος άργουσε. Κ' άδεια πέρασαν απ' τού του στιγμής της παραμένης του ζωής και θυμήθηκε την καλύδα του σε χρόνια έντυχημένα, χωρίς χαραμάδες, δλοκαίνουρη. Τότε κ' ή φωτιά έκαμε δυνατή τού τζάκι.

Τα χέρια του Κωσταντή βαστούσαν και κούτσουρα δέν έλειπαν τού χειμώνα. Μά τώρα ούτε χέρι έχει ο γέρο-Κωσταντής, ούτε δόναμι, ούτε την έλπιδα την άλλοτινη. Δούλενε δυο μωροδουε τότε για να θρέψη τή γυναίκα του και τ παιδί του. Τό καλοκαιρι γεωργός, τ χειμώνα ψαράς.

Δούλε τ καλοκαιρι στα χωράρια, μέσ στα λιωτριά, και τ χειμώνα στη θάλασσα, στο κρού, στον άγέρα, στις φορυτούτες και στις άμυχλες. Ολάκερες μέρες νησιτικός. Κ' όλα για τού παιδί του. Νά τού θρέψη, να τού ντυση, να μη στερηθή τίποτα ο Ντώνης του.

Μά τού παιδί βγήκε άαίρετο. Σάν μεγάλωσε, δέ στάθηκε άξιο να ριζώση σε δουλειά. Κοτζάμ άνθραπος και τόν θρέφαν ο γονιοι του. Τού κάκου περιέμεναν να ίδουν μέρα καλή. Τό παιδί όλο και χειροτέρευε.

Ο Κωσταντής φανόταν πειά κουρασμένος, σάν άνθραπος που τόν τούσισε τού χάσιμο μανής μεγάλης έλπίδας. 'Η μάνη του έλυανε μέρα με τήν ήμερα. Τ' άγαποσε πολύ τού παιδί της. 'Η άγάπη της ήταν κάτι περισσότερο από μάνας. Κ' όσο τού παιδί χειροτέρευε, τόσο της μάνας μεγάλανε ή άγάπη. 'Οστούσο, μά μέρα τούς πότισε τού φαριάκι. Τό χωριό του δέν τού άρεσε, δ άγέρας τού τύπου του τού φανόταν βαρύς. Κα τ' άποφάσισε να φύγη κρυφά από τούς γονιούς του. Και μά άγρια νύχτα τού Νοέμβρη ο Ντώνης έφανε από τού χωριό, παίρνοντας μαζί του δτι χρησημο μωροδουε να κοιτάξη απ' τήν καλύδα τών γονιών.

Σάν τώμωπε ή δόλια του μάνη, κατάλαβε πως ή άγάπη της για τού παιδί της ήταν πολύ πιο βαθιά από φανταζόταν, κ' έγινε άκόμα πιο μεγάλη με τού χωριό. 'Η παρηγοριά της ήταν άδύνατη. 'Εφυγε — έλεγε — ένα κομμάτι απ' τήν νύχτ της.

Κ' ή καρδιά της μάνας δέν μπόρεσε να βαστάξη τόν πόνο τού παιδιού.

Ο γέρο-Κωσταντής δέν έπε τίποτα για τού φευγιό τού γιοιού του. Μόνο από μέσα του τόν ξεγράψε για παιδί.

Όστούσο άκόμα τή θυμάται τή νύχτα τήν καταραμένη, που ο Ντώνης ματαχαιρίστηκε στο καρδιά τού Διμαντη.

Χρόνια πέρασαν από τότες, μά από τού μωλό του δέν λέει να βγη. Τί νύχτα ήτανε, Θεέ μου, τί σκοτάδι! 'Ολα λισάξανε τού βράδυ τού μισηριού του.

'Η νύχτα βούξε κ' ο ούρανόσ ανάστερος. Τα σύννεφα είχαν στήσει τρεξίδι άγριο πάνω απ' τή θάλασσα.

Και τού κομμάτι έκείνη τή νύχτα δέν είχαν — έλεγε — κουρασισμό!

Τί νύχτα, Θεέ μου, ήτανε, τί σκοτάδι!

Και τά νερά ξεπρόδωσαν σε χιλίες κορφές και θέλαν — έλεγε — νάγγισουν τά σύννεφα.

Κ' ούρανόσ και θάλασσα — έλεγε — θέλαν να σμίξουν και να καταπιών τού καρδιά. Άνοιγόntonσαν μπροστά τού θεόρατο λάκκο. Θάνατρυξες — έλεγε — τού θυθό μαυρο, τραχύ, γεμάτο σάκια. Κ' ο ζωντανός κόσμος τού θυθού θ' ανατριχιάσει — έλεγε — σάν θά αίστανθη στη σκληρή οράχη του τήν έπαφή τού δαμονισμένου άγέρα.

Μή γύρευαν έκείνη τή νύχτα τόν άματωλό γιο, έξιλαστήρη θυμά ο άνέμοι!

Τά μάτια τού γέρο Κωσταντή άρχινούσαν να σφαινούν και ή ασθήσεις του μά-μα να τόν άφινουν.

'Εκείνη άκριβός τή στιγμή βήματα βαριά άκούστηκαν μέσ τού χιόνι κ' ένα χιτρίμα έκαμε τήν πόρτα να τριξη. 'Ο Κωσταντής πετάχτηκε. Τά σαγώνια του χτυπούσαν με βία. Ποιός νάταν τέτοιαν άρα! Τί να ζήταγε! 'Οστούσο άνοιξε. Τό κομρι τού ζεστό, οίγησε στο άντικρύσμα της παγωμένης άτμόσφαιρας τού δρομιού.

Στό πλαίσιο της πόρτας, φωτισμένο απ' τού φεγγάρι, παρουσιάστηκε ή μορφή ένός άνδρα, που τού κρού τού είχε παραλάσει κάθε κίνηση.

Κ' ο γέρο-Κωσταντής — αν και ύστερ' από χρόνια — γνώρισε τού γιοιού του τού Ντώνη.

'Εκείνη τήν ώρα! Και σε χάλια έλεινιά! Ποιός ξερεί ποιές τρυχιές της ζωής τόν φέξαν πάλι στο πατρικό του τού σπίτι.

— Πατέρα... κενώνω... πενω! ψιθίρισε.

Ο γέρος τόν έπηρε μέσα. 'Ερριξε στο τζάκι δυο κούτσουρα είχαν άπομεινει και για πρώτη φορά — ύστερ' από χρόνια — ή γονιά τού άρχισε να καιη με τέτοιες φλόγες.

Ο Ντώνης σινήλθε. 'Ερριξε μι ά φοβισμένη ματιά δλόγυρά του, σάν να γύρευε τή μάνη του, χωρίς να τολμά να ρωτήση για δούτην.

Ο Κωσταντής τού έφερε να φάν. Κ' ένό έτομας ο Ντώνης, σάν άνθραπος που είχε μείνει μέρες νησιτικός, ο πατέρας τού δροτος καταγινόνταν πότε να σκαλίξη τού τζάκι και πότε να τόν κωτάξη άφηρημένα.

Και δέν φανόταν παραγμένος καθόλου. 'Οπως όταν έμασε τότε τού θλιβερό μακτάτο τού φευγιού τού Ντώνη, δέν φάνεκε καθόλου να ταραχθί. 'Οπως ότε δέν άναχεσε τή γυναίκα του δέν έχρυσε δάκρυ.

Η μεγάλες συμφορές ήταν άνίκανες να συγκινήσουν τήν καρδιά του.

'Ολες ή καρδιές μοιάζουν με λαλούμενα. Άλλα εύαίσθητα, λαλούν με κάθε φύσημη της συμφορές, μά τά φτάνει μά τ παραικρό, κ' άλλα θέλουν γερά στήθια για να ληθούν. Τό άδύνατο φώσημα τ' άφάνει άνεπρόεστα. Μά ή καρδιά τού Κωσταντή ήταν έξω απ' τις δυό αυτές κατηγορίες. 'Εμοιασε σάν κάτι σφυρίχτες που κάνουν τα παιδάκια από φύλλα ταφλανιού.

Γιά ν' άκούσης φωνή από τέτοια σφυρίχτρα, πρέπει να φουσίξες τόσο αγά! Νά της δώσης μά πνοή μονάχα. Μόλις δυναμώσει τού φώσημα, ή σφυρίχτρα βουβαίνεται.

Σάν άπόφαγε και ζεστάθηκε ο Ντώνης, πήρε τού καντηλίει ο γέρο-Κωσταντής και τού άπόθεσε καταγής. 'Η σκές τούς γιγάντες ξετυλίχτηκαν στους τοίχους και στο τάβαν της καλύδας.

— Άντε στο καλό, μίλησε ο γέρος, κ' αν θέλεις τίποτα, μην ντραλεις να χτυπήσης τήν πόρτα. 'Ολο και θά βρεθεί ένα κομμάτι ψωμί.

Ο Ντώνης κατάλαβε.

Κάτι ήθελε να πη, μά δό λόγος τού πνίγησε στο λαρύγγι κ' άντι για όμιλία, κάτι σάν στεναγμός ξεφύγε απ' τά σφιγμένα του χειλια. Προχώρησε στην πόρτα που είχε άνοιξει στο μεταξού ο γέρο-Κωσταντής.

— Καληνύχτα, πατέρα, ψιθίρισε τού στόμα του.

Και καταβαίνοντας τού καθύφια, σιγά-σιγά: — Εύχαριστώ! Ξαναμουρομοίρισε.

Τά πόδια του βυθίστηκαν μέσ τού χιόνι. Άρχισε να προχωρή. Έξαφνα στάθηκε άπότομα. Γύρισε ξαναφανισμένος!

— Ντώνη! τού φώναξε! ο πατέρας του.

Τό προσώπο τού φωτίστηκε από ένα έλαφρό χαμόγελο έλπίδας. Τόσο έλαφρό, που ήταν χαμόγελο χαρής και παραπάνου μαζί. 'Ηταν δ τελευταίος βαθμός τού χαμόγελου. Τό πιο έλαφρό χαμόγελο τού κόσμου.

Στήν πόρτα περίμενε ο γέρο-Κωσταντής κρατώντας στα χέρια του κάτι.

— Πάω κ' αυτά, τού ελε, έού έχεις χάλια κ' ο χειμώνας δέν χωρατεύει.

Και τούβυλε στα χέρια ένα μεταχειρισμένο φάρμακ κ' ένα ζευ-

Ο γέρο-Κωσταντής ξαπλώθηκε στο φτωχικό του κρεβάτι...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Γ'. ΙΜΑΙ βιαστικός, είτε στη Δονιλόβνα ο Τσάρος. 'Αλλ' από σένα εξαρτάται να με αποζημιώσεις για τον καιρό που χάνω τώρα, 'αν έρθεις το βράδυ στη σκηνόδοσ, όπου σ' έχω και σένα προσκαλεσμένη. Πρέπει νάρθης... Θά περάσουμε ώραία βραδιά...

— Δυστυχώς, Μεγαλειότατε, αποκήρυξε η κόρη μου, εξακολουθώ να μαι άκομμη άρρωστη, και γι' αυτό...

— Φτάνει, φτάνει, την δέχομαι ο Αυτοκράτωρ. Όταν δέχεται κανείς μια πρόσκληση από τον Τσάρο, δεν πρέπει να την απορρίπτει.

Η Δονιλόβνα υποκλίθηκε: — Καλά, Μεγαλειότατε, τού ειπε. 'Αφού τού θέλετε, θάρω...

Εκείνη τη βραδιά τ' ανάκτορα του Πέτερσχωφ είχαν πάρει πανηγυρική όψη λόγω της λαμπρής γιορτής που δινόταν σ' αυτά. Είχαν μαθευτεί εκεί άρκετά κύριοι και θελκτικές κυρίες, όλοι προσκαλεσμένοι από τον πανικόρω Τσάρο.

Τό γλέντι που επακολούθησε ήταν άπεριγράπτο. 'Υστερα από τ' επιδόρπια προσεκομιθήσαν κρασιά έκλεκτης ποιότητας, τ' όποια έφαιναν με άφρονία.

Η σπονδή του Βάχουρ διεδύχοντο ή μια την άλλη. Οι προσκαλεσμένοι έπιναν κ' όλο διαρούσαν.

Η κόρη μου 'Αμλιαν, ή γνωστή μας ώραία Μαρία Δονιλόβνα, είχε ιδιαίτερον ύψρητη που της γέμισε τ'α ποτήρια, τ' όποια άίσιως άδειασε.

Στό μεταξύ όμως την έπληροσε ο Αυτοκράτωρ, ό όποιος ανέλαβε να έκτελει κοντά της χρέη οικοδόου.

Η Μαρία άδειασε άρκετά ποτήρια, τ' όποια της έπρόσφερε ο ίδιος ο Τσάρος, όσοπο σισάνθηκε τό κεφάλι της να ζαλιζεται.

— Θά με μεθύσης, Μεγαλειότατε, τού έλεγε κάθε τόσο, μ' έναν έλαφρό τόνο διαμαρτυρίας.

— 'Εννοια σου, κ' όλοι μας άπόψε θά μεθύσουμε έδώ μέσα, της άπαντούσε ο Μ. Πέτρος καθρηναστικά. Καλύτερα όμως, γιατί έτσι θά γέλασουμε περισσότερο. Στην ύγειά σου, κόρη μου...

Καί ή Δονιλόβνα έπινε, όλο έπινε. Ποτέ δεν έφρονταζόταν την παγίδα που της είχαν στήνει. Σιγά-σιγά την έκουρισε ή μέθη, ή μέθη που σ' άλλους χαρίζει τή λήθη και σ' άλλους φέρνει άναμνήσεις.

Τό δεύτερο γίνεται με τούς ένόχους, που μέχονται από τό καταθλιπτικό τους παρελθόν κ' αναγκάζονται στο τέλος να όμολογήσουν τ' όντα. Στην κατάσταση αυτή βρέθηκε και ή Μαρία Δονιλόβνα, ή όποια δεν μπόρεσε να κρατηθή μέχρι τέλους και προέβη σ' όμολογίες.

Ο Μ. Πέτρος, άφού τή μέθυσε τελείως, την πήρε στην άγκαλιά του και της έμψέφισε σ' αυτή:

— Μαρία, είνε αλήθεια πόσ' όκότεσες τ'α παιδιά σου; Λέγε μου...

Η νεαρή γυναίκα ανατρίχιασε. Τό έντοτικο πάλαι άκόμα μέσα της έναντιόν της μέθης. 'Αλλά κ' αυτό σιγά-σιγά σβύστηκε κ' ή δυστυχισμένη μητροκόπος άπόμεινε λεία τού έξομολογητού της.

Σέ μια στιγμή γέλασε σπασμοδικά και δυνατά και στρέφοντας πρός τόν Αυτοκράτορα τού άπλανές βλέμμα της, τού ειπε:

— Χά, χά! Τό γνωρίζεις λοιπόν; — Ναι... ναί...

— 'Ε, λοιπόν, μάλιστα, έτσι είνε... Τ'α σκότωσα τ'α παιδιά μου... 'Ολα, όλα... και τό τελευταίο όπως και τ' άλλα... Τ'α μισά, τ'α μισά!... Δεν θέλω να υπάρχον στη ζωή. Τό πρώτο τού στραγγ...

γάρου χοντρά τσαρούχια, κρυμμένα από τόν ιδιο. Τραβήχτηκε κατόπι μέσα και σφάλισε την πόρτα.

Ο Ντώνης έκλεισε τ'α μάτια του. Ποτές εύνωμοσύνη δε στάθηκε τόσα σκληρή!

'Εξω ή νύχτα όλόσσηρη! Τό φεγγάρι μεσουρανούσε. Κάταστροι οι όδοί, κάταστρος κ' ή στέγες τών σπιτιών.

Κι' ο Ντώνης, τó μόνο μαύρο σημάδι στην όλόσσηρη εικόνα, περπατούσε μέ βήματα κλονισμένα.

Και τó κρού έπνιξε κάθε θύρα. Κι' ούτε τó παραμικρό φύσημα τάρασε την άπέραντη γαλήνη.

'Α! πόσο δεν έμοιαζε ή νύχτα ή σημερινή την άλλη!

Τή νύχτα τού φεγγυρού που την έβρανε ο άγέρας και τό σκοτάδι!

Μ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

γάμια... τó δεύτερο τó έπνιξε... τó τρίτο τó... 'Αλλά δεν πρόφτασε ν' αποτελειώση τή φράση της, γιατί τó χέρι τού Τσάρου της έβούλωσε τό στόμα.

Η χειρονομία τού ήταν τόσο παράφορη, όστε της μάτωσε τ'α χείλη. Συγχρόνως ο Αυτοκράτωρ φώναξε δυνατά:

— 'Υπηρέτες, έλάτε δό! Πηγαίνετε αυτή τή γυναίκα στο κρεβάτι της κ' έπειτα στο κώμα!...

Τό παιδί — τó τρίτο παιδί — της Δονιλόβνας άνευρέθη, σύμφωνα με τ'ς υπόδειξεις της θαλαμηπόλου της, στο βάθος τού πάργου, μέσα σ' ένα ξεροπήγιο.

'Εν τούτοις, όταν συνήλθε ή Δονιλόβνα από τή μέθη της, τ' άνήθηκε δια. Άρνόταν τόν κοκό τής, την ένοχη της, τ'α πάντα. 'Εξακολουθούσε άκόμα ν' άρνείται κ' όταν βρήκαν μέσα σ' ένα κιβώτιό της μερικά σεντόνια ματωμένα.

— Ο πρίγκηπ Μεντρίκωφ, έλεγε στους δικαστές, θέλησε να με καταστρέψει και γι' αυτό έβαλε τó σκοτωμένο παιδί στο πηγάδι και τ'α ματωμένα ρούχα στο κιβώτιο...

— Καλά, και τó πρώτο παιδί σου ο Μεντρίκωφ τ'άπνιξε στο Βεζζίν; της παρετήρησαν ο δικασταί. Και τó δεύτερο ο πρίγκηπ τ'άπνιξε στη λίμνη τού Παυλόδο;

Η Μαρία δεν άπάντησε. Σκέφτηκε πώς θά την είχε προδώσει ο Λουδοβίκος 'Αχφω, ο πρώτος της φίλος, και καταλαβαίνοντας πώς ήταν χαμένη πιά, κλυθώθηκε.

Η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη, πάντα καλή και πονετική, προσπάθησε να πείσει τόν Τσάρο να μη στείλη στο κώμα την παλιά της φιλενάδα.

— Όχι, της αποκήρυξε άπότομα ο Τσάρος. 'Αν έπροσβάλλε έμένα άτομικά, θά τή συγχωρούσα. 'Αλλ' αυτή τώρα πρόσβαλε και τó Θεό και τή φήμη τήν ίδια. Πρέπει λοιπόν να τιμωρηθή παραδειγματικά...

Και τó μοραίο τέλος δεν άρχισε να φτάση. Η δικαιοσύνη έκρινε τή Δονιλόβνα έννοχο τριών φόνων και την καταδίκασε σέ άποκεφαλισμό.

Μόλις έμαθε ή Μαρία Δονιλόβνα την καταδίκη της, δέν έδειξε καί μεγάλη συγκίνηση. Βασίζοταν άκόμα στην ύμωρητά της. 'Ελάψε πώς, 'αν ήχ ο Τσάρος, τούλάχιστον οι άλλοι θαμωσταί της και λάτρες τής θά φροντίζαν να τή σώσουν. Μά γελούσε.

Όταν βεβαιώθηκε πιά πώς δεν ύπόφερε καμιά έλλα σωτηρίας, άρχισε να κλαίη και να δένοντο.

— Κανέναν δεν κ' αγαπάει πιά! έλεγε. Οι άνδρες είνε σκληροί και άκαρδοί. 'Όλοι με ληρομύνησαν. 'Όλοι μ' έγκατέλειψαν.

— 'Ισως σ'άς δοθεί χάρις, ειπε τότε έννας από τούς δεσποφιλικάς της.

Μά ή Δονιλόβνα είχε πλέον άπελπιστεί.

— Θά με σκοτώσουν, τó ξέρω, ψυθύρισε άναστενώνοντας, θέλιον να με βγάλουν από τή μέση. Είμαι πιά χαμνη.

— Μην ξεχνάτε, κυρία κόρη μου, τó Τσάρος σ'άς αγαπά.

— Μ' αγαπούσε, δεν μ' αγαπάει πιά. Αίτός έβλαστε είνε ή υία της συμφορής μου. Με πρόδωσε. Μούκλεψε τó μυστικό μου. 'Ο Θεός θά τόν τιμωρήση.

Σώπασε για μια στιγμή και συνέχισε:

— Όσο για τόν 'Αχφω, τόν συγχωρώ. Δεν φταίει αυτός που με μισεί, άλλ' έγώ που σκότωσα τó παιδί του. Τώρα μ' έδικαίεται...

Σημέρωσε τέλος ή ημέρα τού μαρτυρίου της ώραίας παιδοκτόνου. Η Μαρία Δονιλόβνα σπώθηκε άπ' τó κρεβάτι της, νύσθηκε κ' έβόδισε άτάραχη πρός τó μέρος, όπου θά την έθανάτωναν...

Ηταν τρομερά γλυκιά, και κ' ήρεμη.

Στή θανατική έκτέλεση παρενέβη κ' ο ίδιος ο Τσάρος. Τόν είδαν μάλιστα να μιλάη χαμηλόφωνα στο δήμιο και πώσταν πώς τού έλεγε να μνή τή σκωτσών. Είχαν άπατηθεί όμως. 'Ο Τσάρος τού είχε παραγγείλει να χτυπήη με άσφάλεια. Και τó ώραίο κεφάλι της Μαρίας έπεσε κάτω από τó τοσοκρού τού δήμιου.

Ο Μ. Πέτρος πληρώσε τότε, στήμασε τó κομμένο κεφάλι, τó έφερε κοντά στα χείλη του, τού ψύθρισε έχρη τελευταία εχαίρες και άποσύρθηκε κόνοντας τρεις φορές τó σημείο τού σταυρού...

ΤΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ

'Ο Αυτοκράτωρ της 'Ιαπωνίας φροεί πάντοτε έσοφροονα κρυμμένα από λεπτό και μαλακότατο μετ'άξι. 'Επειδή δε δεν φροεί ποτέ κανένα ρούχο του δωδ φορές, έστω και πλυμένο, μορπίετι να φαντασθήτε πόσα τόπια μεταξοτόν χρειάζονται κάθε χρόνο για τ'α πουκάμισα και λουπά έσοφροονα τού Μικαδού!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ ΦΥΛΛΟ Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΔΟΣ ΓΟΝΣΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΣ, ΠΟΥ ΞΕΤΡΕΦΛΑΝΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟ ΤΟΝ Α'.